

LBRIS

We know
books

Romulus Brâncoveanu

ESTIMP

4 poeme

ROCART

Trecutul / 5

- Am înțeles și eu, după atâta vreme / 7
Cum plouă și nu plouă bacovian, ci nepermis de mult / 8
Așadar, dacă luăm în brațe dicționarele și gramatica / 9
Chiar ai început să crezi în ceea ce predici? / 10
Acum sunt în noaptea mea și privesc / 11
Dimineța, zilele nenumărate și numărate / 12
Plouă acum / 13
În urma lor se întunecă, deocamdată / 14
Iar tu îmi spui să fiu vesel, să umblu înainte / 14
În mireasmă marmoreeană și grea / 17
Din nou umblând din bar în bar, din gazdă-n gazdă / 17
A rămas unu, după care se pun infinite zerouri / 18
E bine să știm, asta e granița / 19
Sunt numai eu, prima mea parte / 19

Prezentul / 21

- Nu trec niciodată podul către Frumoasa / 23
Sunt zilele, săptămânile / 24
Acum știm că ai vrut să te rogi / 24
E timpul. Roșu și alb pe străzile din Veliko / 25
O! Kahnle! Kahnale ké! O, Ehnle! Ehnale ké! / 25
Din fotoliul meu vechi, stacojiu / 26
Pe fața nevăzută a astrului nopții / 26
Azi am văzut-o din nou / 27

Ea vede mai întâi cum cresc lumile / 28

Vorbirea este numărare, șoptești / 29

Când sub privirile îngrijorate ale aceluia domn / 29

Facerea e o numărare, spui șoptit / 29

Miroase a mâncare de cantină / 30

Văd până departe, în 1978 / 31

Un gong prelung ce desparte apele de uscat / 31

Viitorul / 33

Vara trecută am purtat o cămașă / 35

În lumea sufrageților și a sufragetelor / 36

Când după atâtea dedublări ascult de logica inimii / 37

Apoi, când inima încetează să-mi bată / 38

Pe acest drum mă voi întoarce la mine însumi / 39

Pe măsură ce ploaia îi aducea pe toți ceilalți / 39

O ceată îngerească a unei uniuni civice perfecte / 40

Pe la o mie nouă sute șaptezeci și ceva / 40

Ordo amoris, îmi șoptești / 41

Te-am asemănat venind pe drumul de la gară / 42

Pe locul meu crește astăzi alt om / 43

Estimp / 45

În Epoca de Aur, strângeam ziarele și revistele literare / 47

Iar în această oglindire în care nu am un chip al meu / 49

Viața abia s-a ivit în sistemul solar / 49

Urcă spre hramurile de vară din Nord / 50

E prea devreme pentru ce sunteți, spui tu / 51

Înainte de toți ai văzut cum prin iarbă / 52

Cum stai pe genunchi cu atlasul efemeridelor / 52

Neantul te așteaptă pe tocul ferestrei / 53

Înaintai pe Bulevardul Regiei / 54

Devreme, când soarele n-a răsărit / 55

Aici, la o cotitură a drumului, cresc toate buruienile / 56

Nu ți s-a pus niciodată în ghiozdan / 57

Nu ți se mai întâmplă nimic / 58

Amintirea e aceasta / 59

Iată ce se întâmplă / 60

În zilele peste care suflă austrul / 60

Când mă încovoi / 61

Acum el e un tânăr și neșcolit actor / 62

În somn tu poți vedea cum cade umbra / 62

Nici noi nu știm, asemenea savanților din Lagado / 63

De când diminețile nu-și mai beau cafeaua lor / 65

Cine știe de ce ne-am născut și am rămas aici? / 66

Când stingi lumina și varul începe / 66

Amintirea, de fapt, e aceasta / 67

Aici nu sunt zile, nici timp / 69

LBRIS

We know
books

Trecutul

Am înțeles și eu, după atâta vreme

Undeva, în spatele casei, niște copaci al căror nume nu-l știu,
Ailanthus altissima?, pare-se, au înflorit.

E o floare bătută, solzoasă, cu petale de aluminiu

Ca niște unghii date cu oją subțire,

Care se crapă în timpul verii și devin de cupru, în toamnă.

Mari copaci cu fिकाți și plămâni sângerii,

Cu ceainice și ibrice pe ramuri, cu șosete de lână,

Cu mănuși groase,

Cu tuse seacă

În crengi, la orice adiere.

Cumva, așa eu trăiesc.

Un nume vag ce-și urcă-n vârf un fel de rod,

Știuleți de ceară la care nimeni nu se îndeamnă,

Nici măcar păsările curții,

Nici măcar albina stelară,

Luna, nu-i pâlpaie printre crengi.

Copac ce crește pe firul de praf,

Nu l-au plivit la timp și, azi, își ține viața deasupra

Și crește în pervazul ferestrei,

Pe tighelul subțire al morții,

Al vieții,

Al sorții.

E un copac orfan, în păduri și în locuri cât de cât îngrijite,

N-ai cum să-l vezi.

A crescut cu cheia la gât printre blocuri,

S-a julit la genunchi, a alergat după tramvaie

Și după camioane din care curgea nisip ud.

Șansa lui de a crește a fost indiferența

Și bunăvoința primarului.

Nu are boli, nu veștejește, nimic nu-i strică.

Nici poluarea, nici umbra de la copacii

Al căror nume e vestit, nimic.

Doar crește și se întinde în loc viran și în paragini.

Romanul vigorii lui vegetale îmi dă fiori.

Cum poate fi ceva atât de viguros și atât de insistent în asaltul lui
Asupra orașului, pornit din crăpătura asfaltului,
Din neamuri proaste de salcâmi,
Din curțile neîngrijite, din glodul mărginaș al pietelor de salate,
Din orizontul crenelat și prăfos al intrărilor în oraș?, mă întreb.
I-am gustat frunza. E un amar scârbos, un melc de iod și mentă,
Ce se târăște întors pe cerul gurii,
O clisă ce îți umflă buza ca mușcătura unei curve.
Pute, dacă îl frângi. Din lemn îi iese măduvă uscată, firimitură
De existență.
Cei mai săraci nu-l pun pe foc,
Nu poți să-ți faci nuia din creanga sa.
Nici frunzele nu-i dau din muguri,
Ci i se cațără pe crengi
Asemenea maimuțelor ferite de păcat,
Cu ochii mari, întorși.

Cum plouă și nu plouă bacovian, ci nepermis de mult

M-am gândit că e un prilej să aflu cât mai ține
Acoperișul Palatului de Cristal.
E încă intact. Dar străzile s-au umplut de ape și stăruie
O vreme de toamnă în timpul verii,
O vreme ca la munte, în mijlocul câmpiei prin care bântui
Și fug de orice fel de altă vreme decât de vremea
Care s-ar cuveni să vină.
Să vină vremea mea, pe strada mea, în casa mea, la patul meu!
Sentimentul acesta al unicității, ideea că tu ești altfel
Și că ești protejat de orice
Probabil că este ceva genetic,
Și chiar dacă, rațional crescuți, știm că n-ar fi așa,
E mai puternic decât noi.
Dar nu-i nimic, există remedii, homeopați
Ce ne caută leacul cu sila
Și cer ca-n fiecare casă, din fiecare sat,
Să se facă odaia de la drum
Și eu să vin spre seară, multiplicat, să bat la porți,
Să întreb dacă e loc și pentru mine,
Pentru sărmanul meu cap o pernă

Pe care să-și pună tâmpla. Și-n timp ce candela mi se-aprinde
La cap de arătări din care au mai rămas
Doar șorțul și un batic de lână,
Să fie cineva în fiecare casă care să știe unde să sune
Să vină să mă ia
Și să mă ducă din ăst timp în cel ce va să vină.

Așa gândeam eu la faptul că unii oameni sănătoși și-au închipuit
Că boala stimulează literatura. Frumoasă imagine,
Atrăgătoare idee
Și eu ca un personaj al acestor autori,
Oameni sănătoși, energici și cu dorință de câștig.

Sper că au observat că m-am tot schimbat,
Că am devenit mai realist
Că pun mai multe virgule și
Încep versurile cu literă mare,
Că mă strădui să respect Gramatica Academiei
Și, în curând, voi scrie
Negru pe alb, cu rimă.
Trecutul a înflorit în spatele casei.

Așadar, dacă luăm în brațe dicționarele și gramatica

Și vom scrie întotdeauna versurile de la capăt și cu litere mari,
Un răspuns la întrebările tale ar putea fi acela
Că derridaieni nu sunt chiar plini de bube.
Au ochii mici și răi, sunt verzi și ca niște melci vii
Lasă peste lucruri
O spumă, mileuri.
Mileuri mari pe monitoare, pe case, pe zgârie-nori, pe ceruri,
Pe fiecare vârf de munte, dar ce spun eu?,
Pe fiecare lucru și, până la urmă,
Pe fiecare atom.

Dar asta, crede-mă, nu e ceva despre limbaj,
Și nici ceva metafizic.

Și cum unii oameni nu au altceva la îndemână

Pentru a face metafizică
 Decât, poate, uneori, cum să zic?, metaforele,
 Dar mai ales atunci când nu le au nici pe acestea,
 Așa cum ne spun precupețele și marii intelectuali,
 Care se udă singuri de dimineață cu stropitoarea la rădăcină,
 Să sparie gândul
 Și-l nedumerește pe autorul tău preferat, Derrida.

Chiar ai început să crezi în ceea ce predici?

Mă întreba ea, ridicându-și năsul în vânt și în trecut,
 Din cărțile lui Derrida,
 Parcă adulmecând ceva.
 De fapt, aflase cu o zi mai devreme de demisia redactorilor
 De la *Cațavencu*,
 O revistă umoristică ce se pleoștise în ultima vreme
 Dar care jucase un oarecare rol în primii ani de tranziție,
 Oponându-se regimului Iliescu.
 Pe atunci, când cei care îl urăsc astăzi în mod oficial
 Îi aduceau sacoșele de la piața
 Plină de brojbe și ceapă proaspătă de aprilie,
 Ion Iliescu, ca și Radu Câmpeanu, Patriciu și ceilalți,
 Își făcea piața proletară, zilnic,
 Chiar aici, lângă blocul meu vopsit de Vanghelie,
 Și uneori mă întâlneam cu el dimineața, foarte de dimineață,
 Pe la șase de obicei, când eu ieșeam
 Să fac turul de alergător anticomunist
 În jurul pieței și pe câteva străzi mai lăturalnice,
 Unde nu ajunseseră încă
 Investitorii imobiliari.
 Îl vedeam pe Iliescu dându-se jos din Mercedesul oficial,
 Cu cei doi bodyguardzi
 Sărind din mașină direct în neant,
 Ascunzându-și cu greu kalașnikoavele sub fulgarine.
 Încadrându-l imediat, ăștia doi se atașau ca niște aripi,
 Cu priviri ucigătoare,
 De umerii lui Iliescu.
 Și Iliescu zbura dând din cei doi securiști, acuma aripi,
 Pe deasupra Pieței Crângași

Pe deasupra Lacului Morii, iar apoi venea pe Virtuții,
Până la semafoare,
Pe unde este astăzi Tip-Top, dar, pe atunci,
Un chinez vindea direct în stradă,
Ziua și noaptea, covoare de Orăștie.
Securiștii, deși nu erau întotdeauna aceiași,
Aveau aceeași privire ucigătoare.
Nu mai era nevoie de altceva decât de privirea asta a lor,
Ca nimeni, nici măcar pasărea cerului, să încerce
Să se apropie de Iliescu.
Vezi, dragă, mi-a zis Iliescu, într-o zi,
Atunci când deja mă știa cât de cât,
Am ținut întotdeauna, și așa vreau să ții și acum,
Legătura cu masele.
Lui Iliescu îi plăcea să țină legătura cu masele dis-de-diminează
Și mă alesese tocmai pe mine, om din popor.
L-am aprobat, desigur.
Eram speriat, nu atât de Iliescu, cât de cei care
Veneau cu sacoșele în urma lui,
Dând din cap aprobator și rostind ca pentru ei:
Când Iliescu apare, Soarele răsare.

De frică, începusem să o înțeleg și pe ea,
Pe măsură ce ajunsese să mă critice și să mă ironizeze
Din ce în ce mai des,
O iubeam și mai mult.
De aceea, m-am uitat la ea cu ochi mari, să creadă că o înțeleg
Și am continuat să vorbesc singur, bătând aerul cu mâinile.

Acum sunt în noaptea mea și privesc

Dușumeaua cum saltă nisipoasă
Ca un gheb de cămilă sub un orizont ascuțit și tăios.
Tu vezi gura ascuțitorii, o gură de leu în care cineva ne răsuțește,
Creioane din care pier straturi subțiri de grafit,
O pojghiță dintr-un asfalt în deșert pe care tu vii și eu plec
În noaptea ce vine.
E un du-te-vino în noaptea ce vine, așa cum nu fu niciodată,
O romanță în mijlocul căreia plâng.